หัวข้อวิทยานิพนธ์	ปัญหาและอุปสรรคทางกฎหมายเกี่ยวกับการใช้อำนาจรัฐของรัฐบาลในการทำหนังสือสัญญาระหว่างประเทศ
คำสำคัญ	การใช้อำนาจ / รัฐบาล / หนังสือสัญญาระหว่างประเทศ
ชื่อนักศึกษา	ร้อยตำรวจตรี เจนณรงค์ ละครรัมย์
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ (พิเศษ) ดร.ประทีป ทับอัตตานนท์ รองศาสตราจารย์ สุวิทย์ นิ่มน้อย
ระดับการศึกษา	นิติศาสตรมหาบัณฑิต
คณะ	บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตชลบุรี
พ.ศ.	2556

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์นี้มุ่งศึกษาปัญหาและอุปสรรคทางกฎหมายเกี่ยวกับการใช้อำนาจรัฐของรัฐบาลในการทำหนังสือสัญญาระหว่างประเทศตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 190 เกี่ยวกับการตีความ อำนาจและหน้าที่ของฝ่ายบริหารและฝ่ายนิติบัญญัติในการพิจารณากลั่นกรองประเภทของหนังสือสัญญาระหว่างประเทศที่ต้องได้รับความเห็นชอบจากรัฐสภาเพื่อให้เกิดความเชื่อมั่นต่อประเทศคู่ค้ากับประเทศไทย การจัดทำความคิดเห็นสาธารณะตามที่กฎหมายกำหนดไว้ว่าหนังสือสัญญาระหว่างประเทศประเภทใดบ้างที่สำคัญเพียงพอในการนำเข้าสู่รัฐสภาและผู้มีอำนาจที่จะเป็นผู้กำหนดว่าหนังสือสัญญาระหว่างประเทศประเภทใดที่มีความสำคัญในการนำเข้าสู่ความเห็นของรัฐสภาและขั้นตอนใดที่รัฐสภาควรจะเข้ามาสร้างกลไกและบทบาทก่อนที่รัฐบาลจะเข้าทำหนังสือสัญญาระหว่างประเทศหรือหลังจากที่ได้มีการลงนามหรือก่อนที่จะมีการให้สัตยาบันหรือเพียงแต่เข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องในหนังสือสัญญาระหว่างประเทศเท่านั้น นอกจากนั้นรัฐสภาควรให้ความชัดเจนในการให้ความเห็นชอบหรืออาจกำหนดว่าหนังสือระหว่างประเทศต้องถูกเสนอต่อรัฐสภาก่อนช่วงกำหนดเวลาที่แน่นอน หากสิ้นสุดช่วงเวลาดังกล่าวรัฐสภาเพิกเฉยให้ถือว่ารัฐสภาได้ให้ความเห็นชอบกับหนังสือสัญญาระหว่างประเทศและให้ดำเนินการต่อไปได้

ผลจากการศึกษาพบว่าโครงสร้างทางกฎหมายเกี่ยวกับอำนาจของรัฐบาลหรือฝ่ายบริหารในการทำหนังสือสัญญาระหว่างประเทศบัญญัติขึ้นเพื่อให้ฝ่ายนิติบัญญัติตรวจสอบและทบทวนการทำหน้าที่ของฝ่ายบริหารเพราะการที่ฝ่ายบริหารจะนำประเทศชาติเข้าผูกพันตามสนธิสัญญาจึงต้องสร้างเงื่อนไขในการตรวจสอบการใช้อำนาจของฝ่ายบริหารไว้ แต่ปัญหาของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 190 ได้กำหนดหลักเกณฑ์ไว้กว้างมากจนเกินไปจนทำ

SPUCHONBURI

ให้ขาดหลักหรือแนวปฏิบัติในการทำให้ฝ่ายบริหารดำเนินการตามกฎหมายส่งผลให้ถ้าดำเนินการผิดพลาดอาจทำให้ถูกฟ้องหรือถูกถอดถอนออกจากตำแหน่งได้และยังสร้างเงื่อนไขว่าจะต้องดำเนินการตั้งแต่ขั้นตอนการเจรจา (Negotiation) ซึ่งต่างจากแนวทางรัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐอเมริกาที่กำหนดให้อำนาจเต็ม (Full power) แก่ประธานาธิบดีในการทำหนังสือสัญญาระหว่างประเทศ (Treaty) และต้องได้รับคำปรึกษาและความยินยอมจากสมาชิกวุฒิสภา (Senate) จำนวนสองในสามสมาชิกที่มีอยู่ในขั้นตอนการให้สัตยาบัน (Ratification) หรือการทำภาคยานุวัติ (Accession) แก่หนังสือสัญญาระหว่างประเทศ ส่วนกฎหมายกำหนดขั้นตอนและวิธีการจัดทำหนังสือสัญญาระหว่างประเทศที่กำหนดให้มีการร่างพระราชบัญญัติการจัดทำหนังสือสัญญาระหว่างประเทศดังกล่าว

ดังนั้นจากปัญหาข้างต้นผู้ศึกษาขอเสนอแนะว่าควรให้ฝ่ายบริหารหรือรัฐบาลขอความเห็นชอบจากรัฐสภาตามหลักเกณฑ์และประเภทหนังสือสัญญาที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 190 แต่ต้องกำหนดให้ฝ่ายบริหารขอความเห็นชอบจากรัฐสภาในขั้นตอนการให้สัตยาบัน (Ratification) หรือการทำภาคยานุวัติ (Accession) เช่นเดียวกับกฎหมายของสหรัฐอเมริกามิใช่ขั้นตอนการเจรจา (Negotiation) เพราะความมีผลผูกพันของสนธิสัญญานั้นมิใช่ขั้นตอนการเจรจาแต่เป็นขั้นตอนการให้สัตยาบัน (Ratification) หรือการทำภาคยานุวัติ (Accession) จึงไม่จำเป็นต้องตรวจสอบการทำหน้าที่ของฝ่ายบริหารในขั้นตอนดังกล่าวเช่นเดียวกับมาตรา 190 ที่กำหนดไว้ในปัจจุบัน ส่วนการยกร่างพระราชบัญญัติการจัดทำหนังสือสัญญาระหว่างประเทศควรนำอนุสัญญากรุงเวียนนา ว่าด้วยกฎหมายสนธิสัญญา (Vienna Convention on the Law of Treaties) มาทำการอนุวัตรการให้เป็นไปตามอนุสัญญาดังกล่าวเพื่อนำมาเป็นแนวทางยกร่างกฎหมายที่ประเทศไทยยังไม่ได้เป็นภาคีสมาชิกแต่อนุสัญญาดังกล่าวถือว่าเป็นกฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศที่นานาอารยะประเทศได้ถือปฏิบัติซึ่งถ้าประเทศไทยจะนำอนุสัญญาหรือเข้าเป็นสมาชิกก็มิได้มีผลกระทบกับประเทศไทย นอกจากนั้นเพื่อให้กฎหมายมีประสิทธิภาพจึงควรมีพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเยียวยาสาธารณะแก่ผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการทำหนังสือสัญญาระหว่างประเทศโดยกำหนดถึงหลักเกณฑ์ ขั้นตอนและกลุ่มบุคคลที่จะทำการเยียวยาโดยให้ฝ่ายตุลาการเข้ามามีบทบาทในการกลั่นกลองผู้ที่ได้รับผลกระทบโดยจะต้องพิสูจน์ให้ศาลเห็นถึงความเสียหายที่ได้รับเพื่อให้การเยียวยามีหลักเกณฑ์และได้รับการตรวจสอบจากศาลอันเป็นการเยียวยาตามคำพิพากษาของศาลมิใช่เยียวยาโดยฝ่ายบริหารหรือรัฐบาลเป็นผู้กำหนด

SUCHONBURI

Thesis Title	Legal Problem and Obstacle Relating to the Exercise of State Power of the Government in Making International Treaty
Keywords	Exercise of State Power / Government / International Treaty
Student	Police Sub-Lieutenant Jennarong Lakhonrum
Thesis Advisor	Assistant Professor (Special) Dr. Prateep Tabattanond
	Associate Professor Suwit Nimnoy
Level of Study	Master of Law
Faculty	Graduate School, Sripatum University, Chonburi Campus
Year	2013

ABSTRACT

The purpose of this Thesis is focally aimed to study the legal problem and obstacle relating to the State Power of the Government in making an International Treaty in accordance with Section 190 of the Constitution the Kingdom of Thailand, B. E. 2550 (2007), relating to the interpretation on the Power and Duty of the Administrative and Legislative Body in considering and scrutinizing whichever the Category of International Treaty must require the approval of the Parliament in order to build confidence in trading partner country with Thailand; the making of the public opinion as prescribed by law on whichever the Category of International Treaty is important enough to be referred to the Parliament and person having the power to regulate whichever the Category of International Treaty is important for referring to the Parliament and whichever the stage that the Parliament should step in to create mechanism and role before the Government will enter into the International Treaty or after such Treaty has been signed or before a ratification has been made or just to partly get involved with such International Treaty only. In addition, the Government should expressly clarify the matter in giving the approval or may set the timeframe that the International Treaty must be submitted to the Parliament first before a certain period of time and upon the elapse of such period of time, if the Parliament should ignore to give any approval, the Parliament shall be deemed to have given the approval thereof and that further actions can be proceeded on.

SPU CHONBURI

It is found, as a result of the study, that the structure of law with regard to the Government's power or Administrative Body in entering into an International Treaty is designed to enable the Legislative Body to check and review the performances of duties of the Administrative Body because the Administrative Body, in taking the country to be bound by a Treaty, the conditions on the verifications on the exercise of the power of the Administrative Body must be set. But, the problem in Section 190 of the Constitution the Kingdom of Thailand, B. E. 2550 (2007) is that its rule has been widely set to the extent of resulting it to lack of the principle or Procedural Guidelines for actions by the Administrative Body to carry out actions in accordance with the law, thus, resulting in the carrying out of the actions to be erroneous which may result in the Administrative Body to be sued or removed from office and create the conditions that actions must be taken from the stage of the negotiation which is different from the Constitution of the United States of America which allows full power to the President in making the International Treaty and must consult with and get the consent of the Senate by two-third of the existing Members in the stage of the ratification or the making of the accession on an International Treaty whereas the law provides the steps and procedures on the making of the International Treaty stipulating the requirement to draft the Bill on such International Treaty.

Based on the abovementioned problem, I, as the person conducting the study, would like to recommend that the Administrative Body or the Government should obtain a approval of the Parliament in accordance with the Rules and Category of the Treaty prescribed under Section 190 of the Constitution the Kingdom of Thailand, B. E. 2550 (2007) provided that it must be during the stage of giving the ratification or the making of the accession in the same way as that of the Law of the United States of America not during the stage of the negotiation because the binding effect of the Treaty will arise during the stage of giving the ratification or the making of the accession. It is, therefore, unnecessary to check the performances of duties of the Administrative Body during such stage of action as that of the provision currently provided under Section 190 whereon the draft of the Bill on the making of the International Treaty, Vienna Convention on the Law of Treaties should be adopted for implementation to be in compliance with such Convention as the guidelines on drafting the Bill of which Thailand has not yet been a standing member. As such convention is considered to be the International Common Law which various civilized countries have adhered to for practical implementations, Thailand will not be

SPU CHONBURI

affected no matter whether Thailand will adopt such Convention for practical implementation or become a member or not. Moreover, in order to make the law efficient, there should be an Act on Public Restorations on people affected by the making of the International Treaty by stipulating the rules, steps of actions and group of people subject for restorations by allowing Judicial Body to have the roles in scrutinizing the affected people by being able to establish the proofs to be apparent to the Court on the damage sustainable in order that the restoration actions can be carried out under the established rules and can be verified by the Court which will eventually make a restoration indeed the restoration under the Court judgment not the restoration made by the Administrative Body or as prescribed by the Government.

SPU CHONBURI